

NAŠE VTI PNÁ HISTORIE

**PAVEL
KANTOREK**



1346: Karla IV. přestává bavit dětská hra Malý stavitel.

NAŠE VTIPNÁ HISTORIE

**PAVEL
KANTOREK**



Pavel Kantorek
NAŠE VTIPNÁ HISTORIE

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou COSMOPOLIS
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6404. publikaci

Odpovědná redaktorka Romana Homonická
Návrh obálky TypoText, s. r. o.
Grafická úprava a sazba TypoText, s. r. o.
První vydání, Praha 2016
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Text a ilustrace © Pavel Kantorek, 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy
nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné
podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

ISBN 978-80-271-9480-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-9479-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-0349-2 (print)

NAŠE VTIPNÁ HISTORIE

Již záhy ve škole jsem zjistil, že existují dva druhy dějin: ty, které jsou popsány v knihách a ty, které se opravdu přihodily. Mé první praktické setkání se skutečnou historií se odehrálo ještě v předškolním věku, kdy jsme s rodiči navštívili hradní prostory v rodném městě Olomouci. Tam nám znuděný kastelán monotónně oznámil, že na tomto balkóně byl v roce 1306 zavražděn poslední Přemyslovec Václav – nějaký. „Proč?“ zeptal jsem se nahlas. Kastelán mě probodl prázdným pohledem. „To nikdo neví,“ pošeptal mi do ucha můj starší bratr a můj zájem o minulost rázem vzrostl.

V následujících letech jsme s otcem a bratrem projížděli české a slovenské krajiny a navštěvovali místní hrady a zámky. Na hradech mě fascinovalo všechno. Tajné chodby, staré zbraně, nábytek, obrazy, prostě všechno. Stačilo mi dotknout se něčeho rukou, zavřít oči a najednou jsem byl třeba ve 14. století a věci kolem se děly tak, jak se staly, a najednou jsem věděl, kde kdo byl a co dělal. Tu schopnost jsem díkybohu dávno ztratil, protože dnes když se něčeho dotknu, tak jsem strašně rád, že nevím, kde to bylo a kdo to měl v ruce. Zůstal jen ucelený pocit, že vše, co se stalo, se stalo jen proto, že se to jinak stát nemohlo, protože kdyby se to bývalo mohlo stát jinak, tak by se to bývalo jinak stalo.

Tady nastává základní otázka: Co je vlastně zdrojem veškerého dění, které třeba vyvrcholí ve stěžejní historickou událost? Myslím, že to je většinou úplná bezvýznamná maličkost jako je jablko, které spadlo Newtonovi na hlavu. Je překvapivé, že běžný dějepisec tyto zajímavé skutečnosti většinou zcela pomíjí, jako třeba fakt, že Napoleon při bitvě u Waterloo trpěl hemeroidy, nemohl sedět na koni a neviděl dobře na průběh bitvy. Jenomže to se v normálních hodinách dějepisu nedovíte. V nich se dovíte to, co je napsáno v učebnici, která je přepsána ze starší učebnice a ta je přepsána z učebnic ještě starších.

Připustíme-li, že věci v minulosti se staly jen jediným určitým způsobem, to, co vstoupí do historie, záleží na tom, kdo to viděl a jak to popsal. Čas a dějiny nám běží spojitě, takže chceme-li překlenout prázdné mezery v zaznamenané historii, musíme se uchýlit k pravděpodobnostnímu přístupu.

Z praxe je známo, že člověk rozumný jedná rozumně a lidsky, kdežto pacholek zůstane pacholkem nezávisle na vzdělání a funkci. Z tohoto hlediska také kompletní dějepisec srovnává celkové činy ministra Tamhletoho s novinovou zprávou a lehce uhádne, co se opravdu stalo.

Tato knížka naší vtipné historie je určitým pokusem vyplnit mezery letopočtů národní historie z dnešního pohledu. Nemohu zaručit, že se skutečně odehrály, ale snad se vám budou líbit i přesto, že jste se možná při hodinách dějepisu nudili stejně jako já.

Pavel Kantorek



„Tý Libuši už žádnou medovinu nenalívej. Ona teď prej vidí nějaký město ještě větší.“



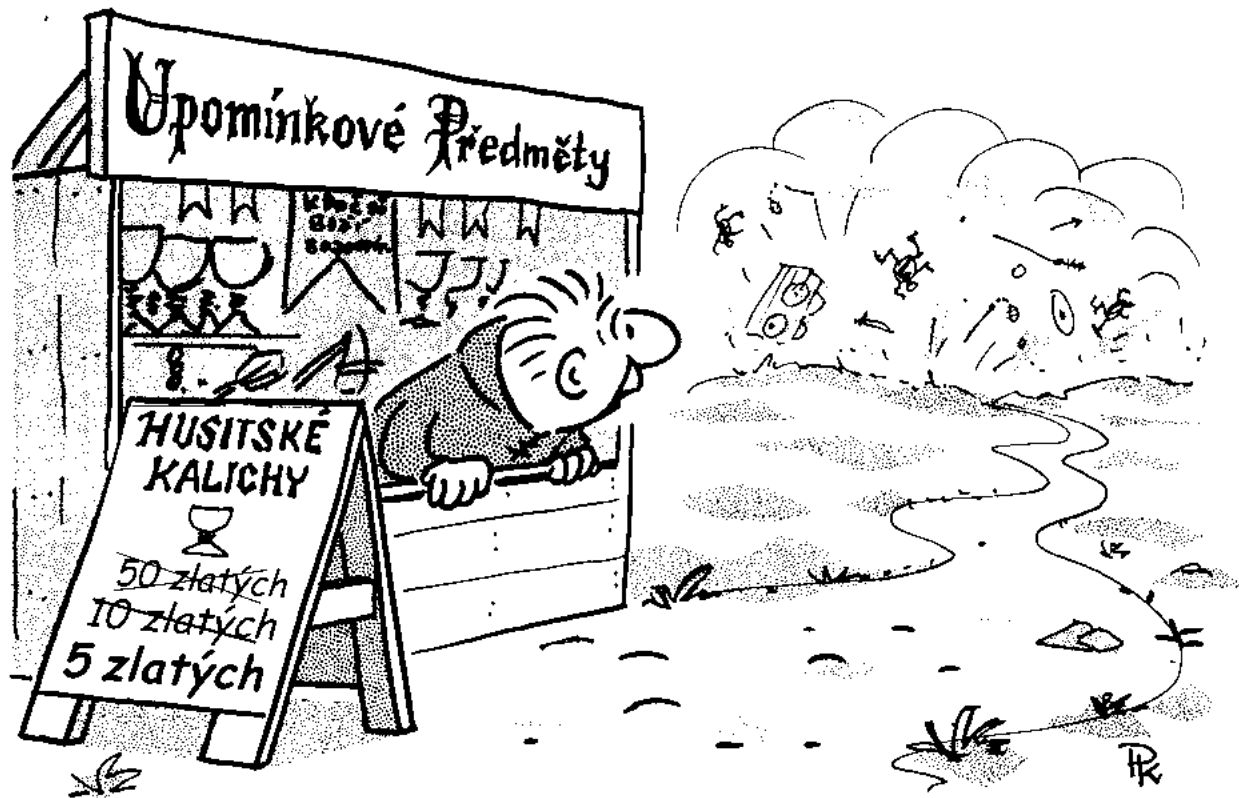
40000 př. n. l.: Veden silným pudem sebezáchovy, Homo primigenius tuší nebezpečí a opouští území nynějšího Československa.



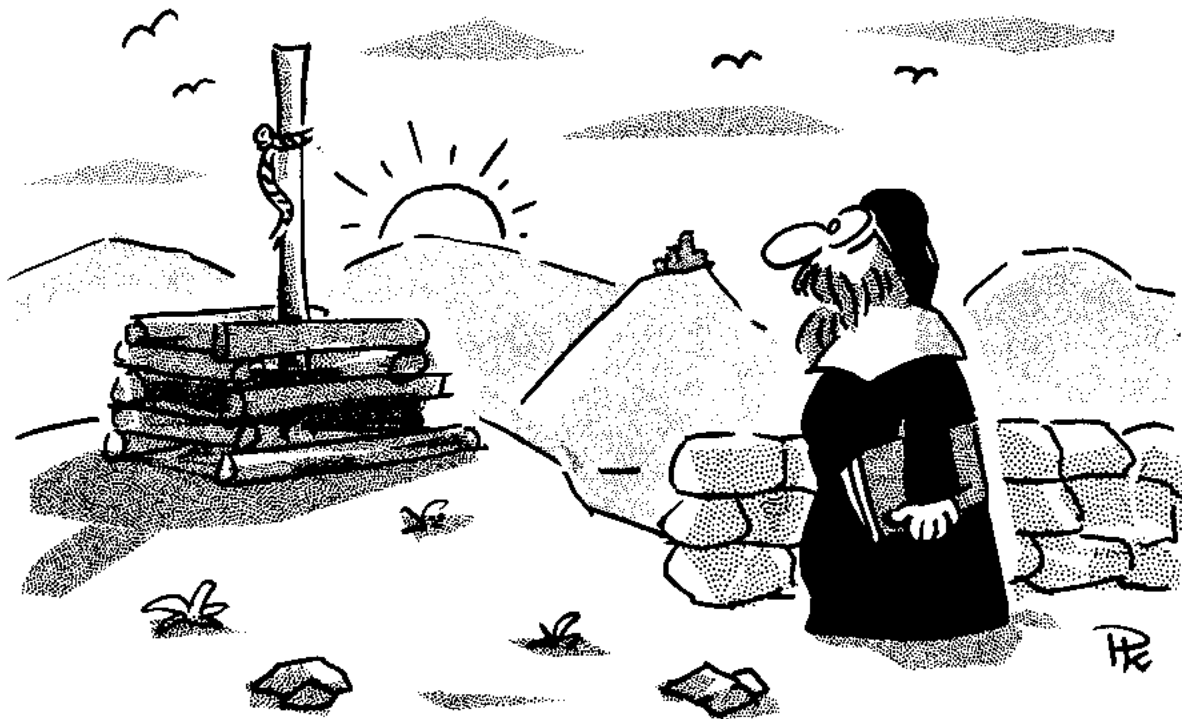
Staršínové přemlouvají praotce Čecha, aby šel ještě o kousek dál.



1395: Chtěje zjistit pravé smýšlení lidu, moudrý Václav IV. dostává přes hubu od svých přívrženců poté, co v přestrojení navštívil pražskou putyku a pokusil se vyvolat živou diskusi výrokem: „Král Václav je vů!“



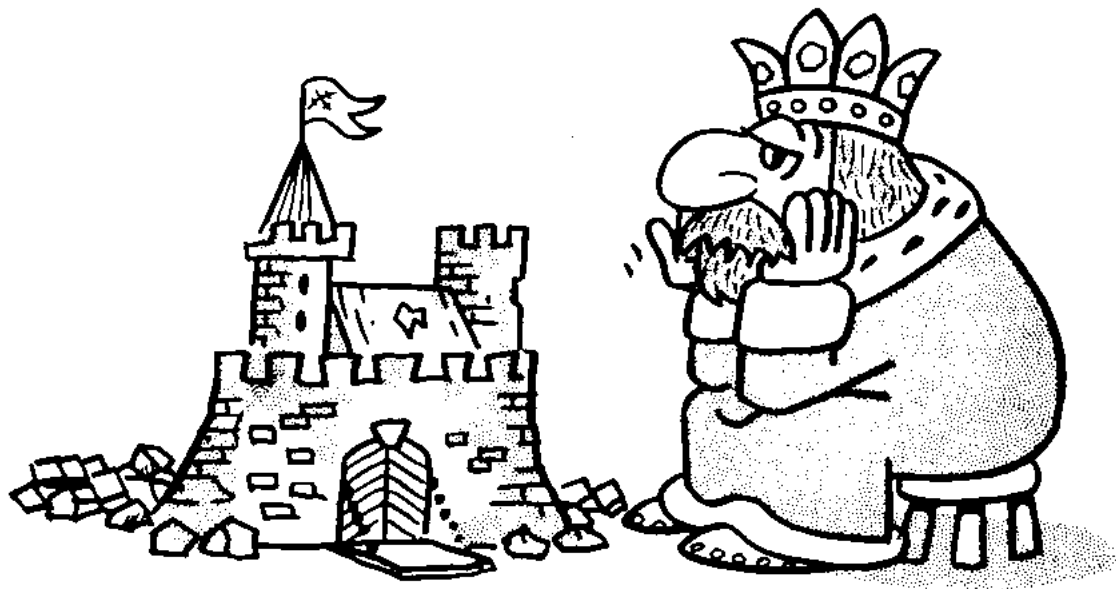
1434: Krámek u Lipan



1643: „A přece se točí!“ mumlal rektor Karlovy univerzity cestou domů, poté, co na základě měření z Kolumbovy plavby znovu ověřil výpočty Keplera a Galileiho. Ale při pohledu na připravenou hranici suchého dřeva tiše připustil nejen, že se netočí, ale že by mohla být i plochá.



1738: Bratři Veverkové vynalézají ruchadlo a zakládají JZD Slušovice.



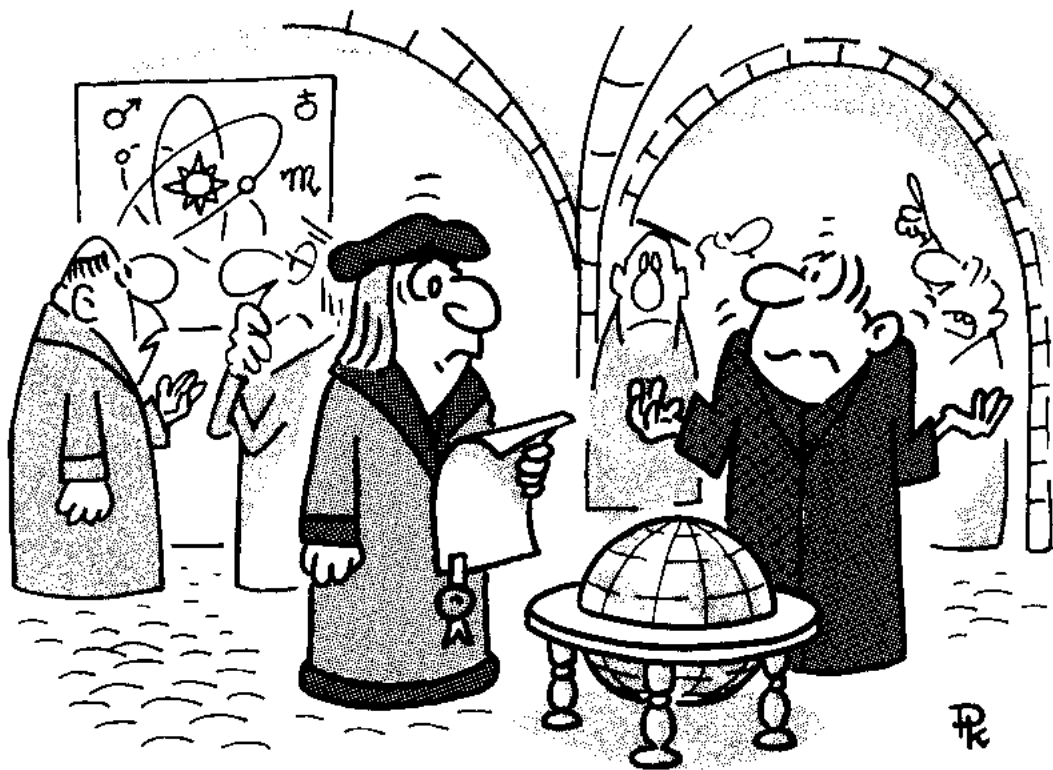
1346: Karla IV. přestává bavit dětská hra Malý stavitel.



1408: Mladý Jan Žižka se náhodně setkává s ukecaným Zikmundem, který mu s nadšením vysvětluje osvědčené strategie křižáckých vojsk.



V letech 1495-1508 oslepený mistr Hanuš úspěšně porouchal několik vězňích hodin, než mu konečně úředník ukázal správnou cestu k orloji.



1638: Na Karlovu univerzitu je doručen list od Galilea Galileiho se stručným sdělením, že už se netočí.



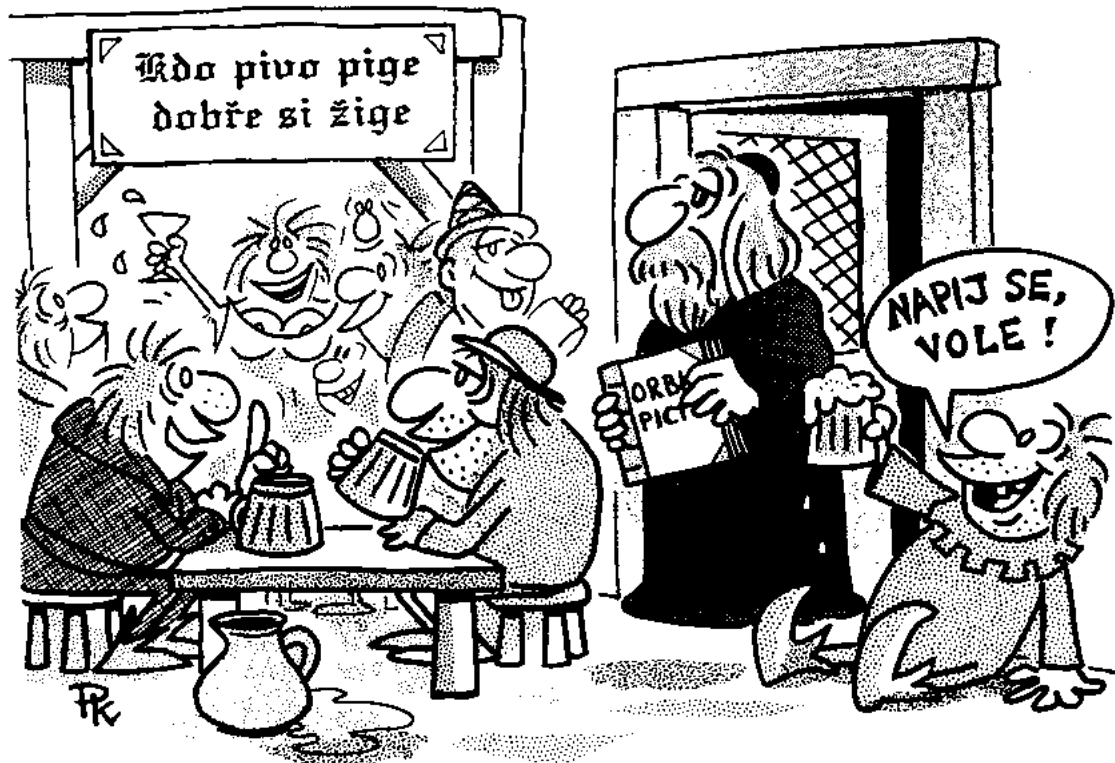
1696: Je právě rok a den po Kozinově popravě a Lomikarův krevní tlak dosahuje vrcholu při pohledu na nového lokaje Bedřicha Kozinu, jednovaječné dvojče popraveného Jana.



1498: Uvzněný Dalibor na pražské věži, než mu koupili housle.



1589. Po maléru s hliněným Golemem, rabín Jehúda Löw se pokouší vdechnout duši do vola.



Jan Ámos Komenský, učitel národů, dochází k názoru, že bude muset opustit rodnou vlast, protože tady už nemůže nikoho vůbec nic naučit.